

DOKAZI MANIPULISANJA VODSTVA CRKVE ADVENTISTA SEDMOG DANA SPISIMA ELEN G. VAJT

Review and Herald, Oct.16, 1883. Book 1, str. 372: „Rad koji mi je povjeren prije 40 godina moram izvršavati dokle god traje život. Ja neću izbjegavati objavljivanje cijelog Božjeg savjeta. Koliko god to neprijatno bilo, ja moram upozoravati, opominjati i ukoravati onako kako mi je Bog rekao, bez obzira na odgovor tjelesnog srca. Već 40 godina Sotona se trudi da ukine ovo svjedočanstvo od crkve ali ona iz godine u godinu nastavljaju da upozoravaju grešnike, da otkrivaju varalice te da hrabre ozalošćene. Ja se pouzdam u Boga. Naučila sam da se ne iznenađujem opoziciji u kakvom bilo obliku ili od koga god ona došla. Očekujem da ću biti izdana od tzv. prijatelja, isto kao što je i moj Gospod bio izdan.“

Tačno 42 dana nakon što je Ellen G. White napisala ove riječi, održala se Generalna Konferencija 1883, na kojoj su braća odlučili sledeće:

„Pošto se neke od povezanih knjiga Svjedočanstava za Crkvu više ne štampaju, tako da se cijele serije ne mogu dobiti u uredu, i pošto postoji stalan i jasan poziv za štampanje ovih poveza, donosimo rješenje o preporuci da se ponovo štampaju u obliku 4 povezane knjige od 700 do 800 strana svaka.

Pošto su mnoga od ovih svjedočanstava pisana pod najneugodnijim okolnostima tako da je pisac bio previše opterećen brigama i poslom da bi kritički razmišljao o gramatičkom usavršavanju spisa, a odštampana su u takvoj žurbi da su greške ostale neispravljene, to posto vjerujemo da je svjetlost koju je Bog dao svojim slugama za osvjetljavanje uma, pridajući tome i misli a ne, osim u rijetkim slučajevima, i same riječi za izražavanje ideja, donosimo rješenje da se prilikom preštampavanja ovih poveza promijene određene riječi kako bi se uklonile gore spomenute greške, koliko je moguće bez izmjene smisla te dalje donosimo rješenje da ovo tijelo uspostavi odbor od 5 ljudi koji će preuzeti preštampavanje ovih poveza po gore navedenom rješenju.“

Možda jedan citat može razotkriti osobu odgovornu za ove promjene ako već E.G.W. to nije bila. 5 Svjedočanstvo za Crkvu str. 39, naslov poglavlja „*Omalovažavanje svjedočanstva*.“ Evo odlomka koji postoji u originalnoj knjižici *Testimony for the Battle Creek Church*:

„Draga braćo i sestre u Battle Creek-u, saznala sam da ste svjedočanstvo koje sam poslala starješini Smithu da bi se pročitalo skupštini zadržali nekoliko nedjelja pošto ga je on primio. Ovaj čovjek koji je tako dugo izbjegavao neprijatne dužnosti koji je pustio da stvari lutaju kako hoće radije nego da se primi dužnosti i da moralnom hrabrošću ukori i opomene zlo, usudio se djelovati u novom karakteru i da na sebe preuzima odgovornosti koje mu Bog nije dao. On je sebe i svoj uticaj stavio u direktnu suprotnost mom radu, tako da ja ne mogu doći do ljudi da im utisnem svjedočanstva koja mi je Bog dao. A tu su i ostali jednako oslijepjeni koji će ići istim putem... On se sada čvrsto, uporno, tvrdoglavo drži pogrešne strane. U njegovim odlukama nije vođen Duhom Božjim. Gospod nije položio takva bremena na njega. Njegovo rasuđivanje su oblikovali ljudski uticaji. Za to nema većeg dokaza od njegovog položaja koji je zauzeo u vezi mojih Svjedočanstava za crkvu.

Odbacivanjem ovog svjedočanstva, starješino Smith, ti si odbacio gotovo sva svjedočanstva. Ti moraš znati da je tako. Ovo svjedočanstvo nosi isti dokaz o svom karakteru koje su nosila i sva ostala u zadnjih 36 godina. Ali ona osuđuju određena nedjela koja si ti počinio a koja i Bog osuđuje. Razlog zašto ti to ne možeš vidjeti je zato što si gajio osjećaje potpuno suprotne Duhu Božjem. Tvoja djela ostaju zapisana u nebeskim knjigama.

Starješino Smith, bila sam ožalošćena više nego to mogu izraziti što te ponovo nalazim kako radiš na strani neprijatelja. Naći ćeš dobar broj onih koji će te osnažiti u tvojoj poruci. Kvasac radi. Ti moj rad proglašavaš da je ljudske prirode, a ne vođen Duhom Božjim. Po tom pitanju ti si imao veliku svjetlost i zato si odgovoran. Pisala sam ti da ti kažem kako sam vidjela kojim ćeš putem krenuti, koliko daleko ćeš ići osim ako ne prihvatiš svjetlost koju ti je Bog dao u opomenama, savjetima i upozorenjima. Da li ćeš raditi uprkos Duhu milosti.

Bila sam vrlo iznenađena čitajući pisma od sestre Amadon - zbirku djelimičnih otkrića i mračnih nagovještaja strašnih stvari koje ne mogu biti otkrivene. Zatim ona kaže: 'Sestro White budi pažljiva kako ubijaš.' Kao da je Božji vjesnik radio nezavisno od Božjeg Duha. Tako je i Ahav mislio kad je sreo Iliju i rekao: 'Jesi li ti onaj što nesreću donosiš na Izraela?' Ilija mu je odvratio čvrsto i odlučno: 'Ne donosim ja nesreće na Izraela nego ti i dom oca tvojega ostavivši zapovijesti Gospodnje i pristavši za Valima.'"

Knjiga iz koje je ovo prevedeno ima 84 stranice. Od početka pa sve do kraja gotovo da nema stranice na kojoj nešto ne nedostaje ili se ne nalazi neka izmjena. Ovaj odlomak je interesantan ne samo zbog komentara o Uriji Smitu već i zbog činjenice da je izbačen iz svih kasnijih izdanja Svjedočanstava za crkvu. Iz ovog odlomka se jasno vidi da U. Smith nije vjerovao da su pisma E.G.W. nadahnuta Duhom Božjim. Naravno, ona je znala da će se to dogoditi, u najmanju ruku na osnovu vizije koju je imala na samom početku proročke karijere 1866-67 (vidi *Svjedočanstva za Crkvu*, knjiga 1, str. 286).

Ovaj dokument je zapisan u zapisnik a izdao ga je *Review and Herald* 27. novembra 1883. Taj odbor petorice su bili: G.I. Butler - predsjednik, S.N. Haskel, U. Smith, J.H. Waggoner, W.C. White, sin E.G.W., U. Smith, koji, iako je prije godinu dana bio ukoren, ipak izabran u taj odbor. On je najprije odbacio svjedočanstva po riječima E.G.W. a sad ima čast da ih ispravlja. Tako je taj odbor petorice izbrisao ukore U. Smithu iz kasnijih izdanja kao i druge stvari. U. Smith je bio direktor štamparije ASD od 1855-1861. Zatim je tu dužnost preuzeo James White za tri godine a posle njega opet U. Smith od 1864-1869. Tada je brat J.N. Andrews bio direktor godinu dana. Zatim od 1877-1880 opet U. Smith zahvaljujući kome je prvo izdanje *Velike borbe* bilo izdano sa četiri godine zakašnjenja. James White je tada bio slab ali je ipak preuzeo dužnost za godinu dana do 1881. Tada je dužnost opet preuzeo U. Smith u vrijeme najvažnijih godina od 1881-1897.

U. Smith je bio taj koji je odlučio da se izvorni izvještaj o Generalnoj konferenciji u Mineapolisu 1888. ne štampa tako da on danas ne postoji. Dokle je muž od E.G.W. James White bio živ dotle su njeni spisi bili sigurni. Nakon njegove smrti 1881. i kad je U. Smith opet postao direktor štamparije tada su nastale ozbiljne promjene. 1883. godine, Smith i ostala četvorica donose odluku o preštampavanju svjedočanstava, s tim da se u njima ništa ne mijenja osim da se isprave gramatičke greške, a da smisao ostane isti.

Međutim, kako se vidi, ne samo da su izmijenjene određene riječi, ne samo da su gramatičke greške ispravljene nego su nestale kompletne stranice. Oni su se usudili ispraviti gramatičke greške u *Velikoj borbi* do te mjere da su dodali 186 novih stranica, a četiri stranice iz poglavlja „Sotonine zamke“ su izbačene. Zatim drugi detalji koji se pažljivim poređenjem mogu utvrditi. Dodali su riječ „samo“ ispred „rimska crkva“ i čitav smisao se promijenio. Kakvo gramatičko usavršavanje, to je manipulisanje i cenzura.

Evo kakvo su oni objašnjenje dali za navedene manipulacije:

„Onima koji su bili razočarani zbog toga što ovo izdanje nije izašlo ranije, htjeli bismo reći da mi vjerujemo da se taj zaostatak dogodio Božjim providenjem pošto knjiga sadrži stvari od veli-

kog interesa i značaja koje ne bi sadržavala da je knjiga bila izdana ranije i još uvijek ovo izdanje ne daje u potpunosti sve ono što bi pisac još mogao reći o završnim prizorima ove borbe. Neke stvari koje nije bilo moguće uvesti u ovo djelo zbog ograničenog prostora biće izdane zasebno. Ovakva kakva jeste, ova knjiga je puno veća nego je bilo planirano. Izdavači.“

Iz ovoga se može razumjeti da je *Velika borba* iz 1884. izašla sa zakašnjenjem i da je bilo onih koji su zbog toga bili razočarani. Ali svejedno, izdavači kažu sve je izašlo na dobro. I da je to zakašnjenje zapravo bila Božja volja jer knjiga sad sadrži i one stvari koje ne bi sadržavala da je izdata ranije ili na vrijeme.

Pogledajmo šta kaže Duh Proroštva, da li je do zakašnjenja došlo providenjem ili drukčije:

„Baš u to vrijeme đavo je uticao na umove da zadrže moje knjige koje je izdao *Review and Herald*. Oni na čelu djela tamo obeshrabrili su agente oko rukovanja knjigama *Patrijarsi i proroci* i *Velika borba*, upravo one knjige koje bi narod trebao dobiti odmah, pa su usmjerili svoju koncentraciju i trud na *Bible Readings* obećavajući da će se u određeno vrijeme usmjeriti na moje knjige. Ali to obećanje nisu nikada održali. Baš u vrijeme kad bi *Velika borba* trebala svuda cirkulisati beskorisno je ležala na policama *Review and Herald* i *Pacific Press*-a.

Svjetlost koju je Bog poslao za narod bila je skrivena u izdavačkim kućama. Bilo mi je pokazano što se zapravo dogodilo u vezi te stvari i vidjela sam da baš ti isti ljudi koji su rekli da štamparska mašina neće moći podnijeti moje knjige, bili su oni koji su tako uredili stvari da ih mašina ne podnese. Prevarili su me.“ *Testimony to J.N. Loughborough*, February 19, 1899, Doctor Paulsons Collection PC 140.2

Zahvaljujući tom odboru petorice, čitav protestantski svijet kaže da je E.G.W. lažni prorok jer se koristila knjigama svjetovnih autora koje je prepisala u svoju knjigu i pod svojim imenom štampala. Kažu da je E.G.W. plagijator, lažni prorok. Mnogi su i bivši adventistički pastori.

Evo i primjedbi unuka Ellen White:

„Ona (E.G.W.) nije samo proširila predstavu već je u nekim slučajevima izostavila neke djelove. Takav primjer možemo vidjeti u poznatom poglavlju *Sotonine zamke*. Prve četiri stranice ovog poglavlja knjige iz 1884. bavile su se načinom na koji će Sotona koristiti protestantske propovjednike sprovodeći njegove planove u odricanju Šabata iz četvrte zapovijesti. To je bilo razumljivo Adventistima, ali pošto je knjiga sad bila upućena neadventistima gospođa White je osjećala da bi bilo dobro da se te stranice koje govore o tome izostave iz nove i proširene knjige. 1923. godine izostavljeni djelovi iz ove knjige uvršteni su u knjigu Svjedočanstva za propovjednike, vraćajući ih natrag adventistima za čitanje.“ Artur L. White

Sada da vidimo koliko se tim slaže sama E.G.W.:

A World to little Flock, str. 27; 1. SM, str. 60: „Daleko od toga da nešto zadržim od onoga što sam ikada napisala, osjećala bih veliko zadovoljstvo dajući javnosti svaki redak mojih spisa koji je ikada bio štampan.“ (1905)

Special Testimonies, Series B, No.7, str. 57: „Ni jedna riječ nije promjenjena niti proširena.“ (1905)

Review and Herald, str. 10: „To što sam napisala je ono što mi je Bog dao da napišem. Nisam dobila nikakve upute da promijenim to što sam napisala.“ (1905)

„Neću povući ni jednu riječ poruke koju sam donijela.“ (1906)

Po svemu sudeći, između ostalih najveće promjene su nastale po pitanju ponoćne vike, glasnog pokliča, druge, treće i četvrte anđeoske vijesti. Adventisti danas propovijedaju, mole se i očekuju taj veliki događaj kad će se Duh Božji izliti na svaku vjernu dušu koja će ispunjena Svetim Duhom silno propovijedati istinu o Božjem zakonu. Tada će se događati čudesa, ozdravljenja i

hiljade će se obraćati.

To je sve jako ohrabrujuće i divno, ali da li mi zaista znamo sve što treba znati o Glasnom pokliču? Pogledajmo neke promjene za koje se tvrdi da ih je napravila E.G.W.:

VELIKA BORBA (izdanje iz 1844)

Str. 294. ime poglavlja: Glasna vika
Str. 295. „ona će prerasti u glasnu viku“
Str. 424. „kada dođe vreme za glasnu viku“
Str. 299. „kad se bude začula glasna vika“

VELIKA BORBA (izdanje iz 1911)

Str. 491, ime poglavlja: Poslednja opomena
Str. 492. izostavljeno
Str. 493. izostavljeno
Str. 497. „kad bude objavljena poslednja opomena“

Promjenjeno standardno izdanje *Velike borbe* ostavlja utisak da je poslednja opomena završetak objave treće anđeoske vijesti, dok izdanje *Velike borbe* iz 1844. jasno govori da je jasna vika poruka anđela iz 18. glave Otkrivenja koji poziva: „Izađite iz nje narode moj.“ „Kad se ta upozorenja priključe poruci trećeg anđela, ona prerasta u glasnu viku.“ (VB. str. 295)

Znači, glasna vika nastaje tako što se anđeo iz Otk. 18 udružuje sa trećim anđelom i kad se oni udruže tada nastaje glasna vika. Takvo učenje nećemo nigdje naći u *Velikoj borbi* iz 1888. ili 1911. a koju ASD uzimaju kao istinu s neba, čitajući je u crkvi i ne sumnjajući da u njoj ima stvari koje su tamo dospеле ljudskom mudroču, a one koje su Božja mudrost su izbačene napolje.

Pogledajmo još par poređenja:

VB 1884. str. 294. „U ovom biblijskom stihu ponavlja se objava pada Vavilona onako kako ju je objavio drugi anđeo uz dodatno spominjanje **izopačenosti koje su ušle u crkve nakon 1844.**“

VB 1911. str. 491. „Ovo mjesto u pismu ukazuje na vrijeme kad treba da se pojavi vijest o padu Vavilona koju je objavljivao drugi anđeo sa napomenama o pokvarenostima koje su **prodrle u razne vjerske zajednice koje sačinjavaju Vavilon otkad je ova vijest prvi put objavljena u ljeto 1844.**“

Ovdje vidimo da izdanje *Velike borbe* iz 1884. uči da je poruka o padu Vavilona usmjerena na crkve kao cjelinu, što može uključivati i crkvu ASD, dok se na osnovu riječi izmanipulisano izdanja *Velike borbe* iz 1911. može razumjeti da ta poruka o padu Vavilona nikako ne uključuje ASD.

Pogledajmo sljedeći primjer:

VB 1884, str. 296. „Crkva se poziva na čvrstu ruku građanske vlasti i u tom dijelu **papisti su zamoljeni da dođu u pomoć protestantima.**“

VB 1911. str. 494. „Crkva će se osloniti na jaku ruku građanske vlasti i u tome će se **katolici i protestanti sjediniti.**“

U prvoj VB protestanti pozivaju u pomoć građansku vlast tražeći podršku papista dok u drugoj VB ta razlika je zamagljena tako da izgleda da papisti i protestanti sarađuju zajedno u tom djelu. Tradicionalno adventističko tumačenje da će katolici predvoditi u proganjanju onih koji drže subotu kao dan odmora nije u skladu s Duhom proroštva. U *Velikoj borbi*, str. 92. piše: „Od toga dana Rim nikada više neće stajati tako siguran kao što je prije stajao. Protestanti, posebno protestantska Amerika, je ta koja će predvoditi u progonstvu svetih. Moramo imati na umu da su i ASD jedna od protestantskih organizacija.

Idemo dalje. Pogledajmo šta Duh proroštva kaže o drugoj anđeoskoj poruci, kome ona pripada:

VB 1884. str.164. „Ali vijest objavljuje da se pad Vavilona mora primjeniti na neko religijsko tijelo što je nekada bilo čisto a izopačilo se. To **ne može biti Rimski crkva**, kako se ovdje misli, jer je ona stoljećima u stanju otpada.“

VB 1911. str. 321. „Vijest u Otk. 14 koja objavljuje pad Vavilona mora da se odnosi na vjerske zajednice koje su nekada bile čiste pa su se pokvarile. Kako poslije ove vijesti sledi opomena o sudu, znači da se ona mora objaviti u posljednjim danima i zato se **ne može odnositi samo na Rimsku crkvu**, jer se ona već mnogo vjekova nalazi u palom stanju.“

Da li se vijest o padu Vavilona odnosi na rimsku crkvu ili ne? U prvoj VB iz 1884, E.G.W. kaže da ne, a u VB od 1911. ona tvrdi da se ipak ta vijest odnosi i na nju, i to prvenstveno na nju ali ne samo na nju. Što je ovdje istina, a što laž i kome vjerovati? Da li je prva VB pisana pod nadahnućem Svetoga Duha? Da li je druga VB iz 1911. pisana pod nadahnućem Svetoga Duha? Zašto bi E.G.W. u jednoj pisala da druga anđeoska vijest ne pripada Rimu, jer je u otpalom stanju već mnogo vjekova, a u drugoj da pripada i njoj i prvenstveno njoj?

Pogledajmo sljedeći primjer:

VB 1884. str. 164. „Kada su crkve odbacile adventnu vest i prezrele Božji savjet, Gospod je odbacio njih. Prvog anđela je slijedio drugi objavljujući: ‘Pade Vavilon koji otrovnim vinom svojeg kurvarstva svojega napoji sve narode.’ Adventisti su razumjeli ovu vijest koja je objavila moralni pad crkava i posljedice njihova odbacivanja prve vijesti. Objava o padu Vavilona bila je dana u ljeto 1844. i kao rezultat **toga 50.000 je izašlo** iz tih crkava.

VB 1911. str. 316-317 „Druga anđeoska vijest iz Otk. 14:8 propovijedala se prvi put u ljeto 1844. i naročito se odnosila na crkve Sjedinjenih država gdje se opomena najviše objavljivala i bila uglavnom odbačena i gdje je opadanje crkve bilo najbrže. Ali vijest drugoga anđela nije se potpuno ispunila 1844. Tada su crkve koje su se protivile da prihvate vidjelo adventne vijesti doživjele moralni pad, **ali taj pad nije bio potpun**. *Pošto su one nastavile da odbacuju naročite istine za to vrijeme, padale su sve dublje i dublje. Ali ipak još se nije moglo reći: Pade Vavilon... jer otrovnim vinom bluda svojega napoji sve narode... Promjena će nastati malo po malo, a potpuno ispunjenje Otk.14,8 još je u budućnosti.*“

Šta možemo vidjeti iz ovog primjera: Prva VB iz 1884. kaže da je prvog anđela slijedio drugi objavljujući vijest ‘pade pade Vavilon’ iz Otk. 14:8, što se i dogodilo u ljeto 1844. i kao rezultat toga prihvatanja oko pedeset hiljada ljudi se povuklo iz tih palih crkava. Druga VB iz 1911. tvrdi da se objavljivanje vijesti drugoga anđela nije potpuno ispunilo godine 1844.

Izgleda kao da ni sama E.G.W. nije sigurna što piše. Ponavljam pitanje - da li je prva VB pisana pod nadahnućem Svetoga Duha, da li je Vavilon, protestantske crkve, pao ili nije pao? Jedna VB kaže da jest druga da nije. To je kontradikcija zar ne? Da li Sveti Duh protivriječi sam sebi? Koja VB je istinita, ona iz 1884. gdje piše da je drugi anđeo izvršio svoj zadatak, ili ona iz 1911. gdje piše da Vavilon još nije sve opio svojim vinom te da će poruka drugog anđela izvršavati svoj zadatak malo po malo u budućnosti. Da li su onda onih 50.000 pogriješili što su izašli iz protestantskih crkava? Zatim pronalazimo ove riječi:

VB 1884. str 178. „Na sličan način se proročanstvo ispunilo u prvoj i drugoj anđeoskoj vijesti. One su dane *u pravo vrijeme i izvršile djelo koje je Bog dao da ga izvrše.*“

U knjizi *Rani spisi* str. 258. E.G.W. piše slično:

„Objavom prve i druge anđeoske vijesti ispunilo se proročanstvo. Oni su to objavili u pravo vrijeme i izvršili zadatak koji im je Bog namjenio.“

Ne piše da će se druga anđeoska vijest potpuno ispuniti malo po malo u budućnosti, već piše da su tada crkve pale i to kompletno pale, odbacile vijest pa je Gospod odbacio njih. Kad crkve ne bi potpuno pale 50.000 ljudi ne bi ih imali pravo napustiti.

U VB iz 1884. na str. 166 piše da svijet nije tako bespomoćno zatrovan vinom Vavilona, mnoštvo bi se osvjedočilo i obratilo kroz jasne i oštre istine Božje riječi.

Dakle, ili su protestantske crkve potpuno pale za vrijeme objave vijesti drugog anđela ili nisu? Ili su zatrovale svijet čašom kurvarstva svojega ili nisu. Ne može biti oboje. Jedno mora biti istina, a drugo laž.

Dalje,

VB 1884. str. 299. „Poruka će biti odnesena **kao u vrijeme ponoćne vike** 1844. ne toliko dokazivanjem koliko dubokim uvjerenjem Božjeg Duha.“

VB 1911. str. 498. „Vijest se neće širiti toliko dokazivanjem koliko dubokim svjedočenjem Božjega Duha.“

Ovde nedostaju riječi „kao u vreme ponoćne vike.“ Zašto bi iko sakrio od nas činjenicu da će se Glasna vika širiti poput ponoćne vike 1844? Pogledajmo što piše o ponoćnoj vici:

„Djelo se nije oslanjalo na mudrost i znanje već na silu Božju. Nisu darovitiji već najponizniji i najposvećeniji prvi čuli i poslušali poziv. Zemljoposjednici su ostavili svoje usjeve na poljima, mehaničari su odložili svoje alatke i sa suzama i radošću izašli su da upute opomenu. Oni koji su prije vodili djelo bili su među posljednjima koji su se pridružili pokretu. Crkve su im uglavnom zatvorile vrata i golemo mnoštvo koje je imalo živo svjedočanstvo povuklo se od svojih rođaka. Po Božjem providenju ova vika sjedinila se sa drugom anđeoskom viješću koja je dala silu djelu.“

Kao što vidimo da su obični ljudi predvodili u ovom propovjedanju tako vidimo da nijedna crkva nije nosila ovu vijest. Šta nam daje za pravo da vjerujemo da tako neće biti i sa jasnom vikom? Pogledajmo još jedan, možda najznačajniji primjer:

VB 1884. str. 294. „Od sada je **pokret simboliziran anđelom** koji silazi s neba rasvjetljavajući zemlju svojom slavom i vičući snažno svojim glasom objavljujući grijeh Vavilona. U vezi s njegovom porukom čuje se vijest: izađite iz nje narode moj. **Kad se ta upozorenja priključe poruci trećeg anđela ona će prerasti u glasnu viku.**“

VB 1911. str. 429. „Zato je ovdje riječ o pokretu koji je predstavljen anđelom koji silazi s neba rasvjetljava zemlju svojom slavom i objavljuje velikim glasom grijeh Vavilona. U vezi s njegovom viješću čuje se poziv: iziđite iz nje narode moj. **Ovaj poziv u vezi sa trećom anđeoskom viješću, sačinjava poslednju opomenu koja će biti data stanovnicima zemlje.**“

U časopisu *Spectrum* Ronald Graybil je 1972. pisao:

„Ako uporedimo izdanje Smitovog klasičnog djela iz 1884. i uporedimo njegovo objašnjenje Danila 11:36-39 sa obradom Francuske revolucije od E.G.W., otkrićemo da ona nije citirala Scott-a, Gleig-a, Thiers-a ili Alisona direktno. Ona je izvlačila sve citate iz djela U. Smitha. Kad god je Smith izostavljao neke stvari i ona je izostavljala te iste stvari, a nekad i još više. Nema nikakve sumnje da je ona uzimala istorijske citate od Smitha, a ne iz istorijskih knjiga.“

On možda to vjeruje, ali očito je da ih je sam Smith dodavao.

Postoji izvještaj o još jednoj biblijskoj konferenciji u časopisu *Spectrum* izdanje 1. maj 1979. Konferencija se desila 1919. gdje su glavna braća raspravljala o problemima u vezi spisa E.G.W. četiri godine nakon njene smrti. Zapis cijele diskusije sadrži oko 2400 strana koje su bile izgubljene sve do 1974. kad je Dr Donald Yost pronašao dva paketa u uredu Generalne konferencije u Washingtonu. Jedan dio je objavljen u časopisu *Spectrum*, a ovo što slijedi je sa str. 54-56:

W.W. Prescott: Ovdje se dotičete istog iskustva kroz koje sam i ja lično prošao, jer kao što svi vi znate, ja sam imao udio u prepisivanju *Velike borbe*. Ja sam nabavio dosta materijala po tom pitanju.

A.G. Daniells: Po zahtjevu?

W.W. Prescott: Da, tražili su od mene da to učinim, ali isprva sam rekao: Ne, ja to neću učiniti, ja znam šta to znači. Ali su me uporno nagovarali. Kad sam pregledao taj materijal zajedno sa W.C. White-om, ja sam mu rekao. Ovdje je moj problem. Ja sam pregledao sve ovo i predložio promjene koje je trebalo napraviti da bi ispravili rečenice. Ovo je prihvaćeno. Moja lična poteškoća će biti da održim vjeru u onim stvarima s kojima, na toj osnovi ne mogu izaći na kraj. Ali ja tada nisam odbacio Duh Proroštva i nisam do danas, ali sam u nekim stvarima morao promijeniti svoje vjerovanje. Kažem vam kao činjenicu da je u mom umu odnos ovih spisa prema ovom pokretu i našem radu puno jasniji i dosljedniji nego do tada. Ali ipak vi još uvijek znate s čime me osuđuju. Ja sam lično prošao kroz to iskustvo o kojem vi govorite. Ako ispravljamo ovdje i ispravljamo tamo kako ćemo stajati u vezi drugih spisa?

F.M. Wilcox: Te stvari ne obuhvataju opštu filozofiju te knjige?

W.W. Prescott: Ne, ali su obuhvatale dosta velikih detalja. Na primjer, prije nego je *Velika borba* bila prepisana, ja nisam imao ispravno razumijevanje o određenoj tačci, ali nakon što je bila prepisana tada sam savršeno jasno razumio.

C.M. Sorenson: U kojoj tačci?

W.W. Prescott: Moje vjerovanje je bilo, a tako sam i druge učio u časopisu *The Protestant Magazine*, da Vavilon predstavlja jedno veliko otpadništvo protiv Boga, na čijem čelu se nalazi papstvo ali koje obuhvata sve manje oblike, i da će prije samoga kraja sve doći pod jedno. To nije učenje *Velike borbe*. Ona uči da Vavilon ne može biti rimska crkva, a ja sam mislio da je to u najvećem dijelu baš papska crkva. Kad je knjiga bila prepisana, mada je cijeli argument ostao isti, nova knjiga uči da to ne može biti samo papska crkva, samo je ta jedna riječ dodata.

F.M. Wilcox: I to vam je pomoglo?

W.W. Prescott: Da, ali sam rekao W.C. White-u da ja nisam mislio da je iko imao pravo da to učini. Isto tako nisam vjerovao da je iko imao prava da mene osuđuje što sam to učinio, niti prije niti poslije. Ja sam samo nastavio učiti.

Konačno, evo još jednog dokaza da se adventističkim vođama apsolutno ništa ne može vjerovati po pitanju izmjena spisa Ellen White. U časopisu *Review & Herald*, ona je **12. septembra 1893. godine** objavila sledeće: „Pale denominacijske crkve su Vavilon. Vavilon nameće otrovne doktrine, vino zablude.“ Dakle, ova izjava je data 5 godina posle cenzurisanog izdanja *Velike borbe* iz 1888, što znači da ona sama definitivno nije mijenjala stav iz *Velike borbe* iz 1884, da bi se opet vratila na prvobitni 1893. To otvara samo dvije mogućnosti:

- 1) Ako su promjene u *Velikoj borbi* izvršene prije nego je izdanje iz 1888. štampano, onda je to na neki način bilo sakriveno od nje.
- 2) Promjene su izvršene posle njene smrti i onda je falsifikovana istorija.

Šta god da je istina, tim prljavim radnjama vođe su dvostruko iskompromitovali djelo Ellen White: stvorili vještačke kontradikcije i umetanjem teksta koji nije njen dali povoda neprijateljima Božjeg djela da je optuže za plagijarizam.